

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนรู้ไวยากรณ์จีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทาง ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องของนักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดลำปาง

A comparative study of learning achievement in Chinese directional
complements through storytelling techniques among Chinese major
students at a university in Lampang province

1. ณธชา ตั้งชัยวรรณ*

1. Natasa Tangchaiwanna*

สังกัด: 1. คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง

Affiliation: 1. Faculty of Humanities and Social Sciences, Lampang Rajabhat University

*Corresponding Author E-mail: natasa.tang76@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์จีน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนและหลังเรียน 2) วิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาหลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยวิเคราะห์จากผลการทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด และศึกษาสาเหตุหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นการวิจัยเชิงประมาณ โดยมีกลุ่มตัวอย่างจากการเลือกแบบเจาะจง คือ นักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 จำนวน 47 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย แผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 50 ข้อ และแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าร้อยละ และ T-Test dependent

ผลการวิจัยพบว่า

- 1) ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
- 2) ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลง หลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง และข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกี่ยวข้องกับความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกใช้คำผิดความหมายหรือไม่เหมาะสมกับบริบท โดยมีสาเหตุมาจากอิทธิพลของภาษาแม่และภาษาที่เรียน
- 3) ผู้เรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องอยู่ในระดับพึงพอใจมากขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป)

คำสำคัญ : 1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไวยากรณ์จีน; 2. คำเสริมบอกทิศทาง; 3. เทคนิคการเล่าเรื่อง

ABSTRACT

This research article aimed to: 1) compare the learning achievement in Chinese grammar, specifically in the use of directional complements, before and after instruction through storytelling techniques; 2) analyse grammatical errors made by students after the instruction by examining the post-test results to categorize error types and identify underlying causes or contributing factors; and 3) investigate students' satisfaction with the instructional approach. This study is a quantitative research. The participants were 47 undergraduate students. The research instruments comprised six instructional lesson plans, a 50-item achievement test, and a satisfaction questionnaire. Data analysis employed mean ($\bar{X}$), standard deviation (S.D.), percentage, and the dependent t-test.

The research found that:

1) students' learning achievement in Chinese grammar significantly improved after instruction through storytelling techniques, with post-test scores significantly higher than pre-test scores at the 0.05 level of significance.

2) grammatical errors notably decreased, with most errors related to the semantic aspect, particularly the incorrect or inappropriate choice of words in context, primarily influenced by students' first language and previously acquired languages; and

3) students' satisfaction with the Chinese grammar instruction through storytelling techniques was at a high level, with an average score of 3.50 or above.

Keywords: 1. Chinese Grammar Learning Achievement; 2. Directional Complements; 3. Storytelling Techniques

บทนำ

ภาษาจีนมีองค์ประกอบพื้นฐานทางภาษา ได้แก่ หน่วยคำ คำ วลี และประโยค ซึ่งการแต่งประโยคได้นั้น ผู้เรียนจะต้องเข้าใจหลักไวยากรณ์ เนื่องจากไวยากรณ์เป็นส่วนสำคัญที่ช่วยให้เข้าใจโครงสร้างของประโยค หนึ่งในไวยากรณ์ที่ผู้เรียนมักประสบปัญหาคือการใช้ "คำเสริมบอกทิศทาง" คำเหล่านี้มีความซับซ้อนเนื่องจากไม่เพียงแต่แสดงทิศทางการเคลื่อนที่ แต่ยังมีการขยายความหมายที่หลากหลาย เช่น การแสดงผลลัพธ์ การเริ่มต้นหรือการต่อเนื่องของการกระทำ และการสื่อความหมายในเชิงสถานะ (Yang, 2011)

จากผลการทำแบบฝึกหัดของนักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในจังหวัดลำปาง ในรายวิชาภาษาจีนระดับต้น 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 วิชาภาษาจีนระดับกลาง 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 และไวยากรณ์ภาษาจีน 2 ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ประจำปีการศึกษาที่ 2/2567 พบว่ามีปัญหาการใช้คำและโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนที่และบริบทของคำกริยาในภาษาจีนที่ไม่ถูกต้องประกอบด้วย (1) การใช้คำเสริมบอกทิศทางผิดลักษณะการเคลื่อนที่ เช่น *他向我跑过去 โดยการใช้ที่ถูกต้องคือ 他向我跑过来 (2) การวางตำแหน่งคำบอกสถานที่ผิด เช่น *走出去教室 ที่ถูกต้องคือ 走出教室去 (3) การใช้คำกริยาแยกส่วน (离合词) ร่วมกับการบอกทิศทางที่ผิดหลักไวยากรณ์ เช่น *鼓掌起来 ที่ถูกต้องคือ 鼓起掌来 (4) การเลือกคำกริยาไม่เหมาะสมกับบริบท เช่น *拍起来 ที่ถูกต้องคือ 拍下来 ปัญหาเหล่านี้สะท้อนถึงความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนของผู้เรียน ซึ่งตรงกับงานวิจัยเรื่องการศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและปัญหาการสอนไวยากรณ์

ภาษาจีนหน่วยคำเสริมกริยาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์-ภาษาจีนของนพพล จันทรกระจ่างแจ้ง (2022) ที่อธิบายว่าหน่วยคำเสริมกริยาที่บอกทิศทางเคลื่อนไหวผู้เรียนมีข้อผิดพลาด 2 ลักษณะ คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำผิดความหมายและข้อผิดพลาดในการวางหรือเรียงลำดับโครงสร้าง

ผู้วิจัยสนใจศึกษาประเด็นนี้เพื่อแก้ไขปัญหการใช้คำเสริมบอกทิศทางของนักศึกษาสาขาภาษาจีนให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จีน โดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องที่นำเสนอเนื้อหาอย่างละเอียด พร้อมยกตัวอย่างที่แสดงบริบทได้ชัดเจน และให้นักศึกษาฝึกแต่งเรื่องราวแล้วนำเสนอหน้าชั้นเรียน เพื่อให้นักศึกษาเข้าใจการใช้คำในบริบทที่เป็นธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์จีน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนและหลังเรียน 2) เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาหลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยวิเคราะห์จากผลการทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด และศึกษาสาเหตุหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

งานวิจัยนี้นำเสนอการศึกษาผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาก่อนและหลังเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางโดยใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อแก้ไขและพัฒนาผู้เรียนที่มีปัญหาเรื่องการใช้คำเสริมบอกทิศทางที่ไม่ถูกต้อง และเพื่อเป็นอีกแนวทางในการจัดการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์จีน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนและหลังเรียน
2. เพื่อวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาหลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยวิเคราะห์จากผลการทำแบบทดสอบหลังเรียน เพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด และศึกษาสาเหตุหรือปัจจัยที่เกี่ยวข้อง
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

สมมุติฐาน

1. ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น หลังจากได้รับการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05
2. ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลง หลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง
3. ผู้เรียนมีระดับความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องอยู่ในระดับพึงพอใจมากขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป)

ระเบียบวิธีวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงประมาณ (Quantitative research)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐานระดับปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 ในภาคการศึกษาที่ 2 ปีการศึกษา 2567 ได้แก่ ภาษาจีนระดับต้น 2 ภาษาจีนระดับกลาง 2 และไวยากรณ์ภาษาจีน 2 รวมจำนวน 47 คน

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ระดับชั้นปีที่ 1 ถึงปีที่ 3 จำนวน 47 คน ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาจีนพื้นฐานดังกล่าว ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่ม

ตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เนื่องจากรายวิชาดังกล่าวมีเนื้อหาครอบคลุมเรื่องคำเสริมบอกทิศทาง ทำให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้เบื้องต้นสอดคล้องกับหัวข้อที่ศึกษา จึงเหมาะสมสำหรับการนำมาใช้ศึกษาผลของการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในการเรียนรู้

เครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

1. แผนการจัดการเรียนรู้ มีทั้งหมด 6 แผน ได้แก่ คำนิยาม ประเภท โครงสร้าง ความหมายพื้นฐาน ความหมายขยายความ และข้อผิดพลาดที่พบได้บ่อย โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินพบว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.78 สูงกว่าค่ามาตรฐาน 0.5 จึงถือว่าใช้ได้
2. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประกอบด้วยแบบทดสอบหลายรูปแบบ ได้แก่ แบบตรวจสอบถูกผิด แบบเรียงประโยค แบบเลือกคำตอบให้ตรงตำแหน่ง และแบบเลือกเติมคำในช่องว่าง ซึ่งมีทั้งแบบที่มี 2 ตัวเลือกและ 3 ตัวเลือก รวมทั้งสิ้น 50 ข้อ โดยใช้ค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินพบว่าแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.89 ซึ่งสูงกว่าค่ามาตรฐาน 0.5 จึงถือว่าใช้ได้
3. แบบสอบถามความพึงพอใจ แบ่งออกเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน และตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม สำหรับตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน แบ่งออกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ ความพึงพอใจต่อผู้สอน ความพึงพอใจต่อเนื้อหา และความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยมีการประเมินค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) ผลการประเมินพบว่า แบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าดัชนีความสอดคล้องเท่ากับ 0.87 สูงกว่าค่ามาตรฐาน 0.5 จึงถือว่าใช้ได้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ดำเนินการตามแนวทางและขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและวรรณกรรม ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับคำเสริมบอกทิศทาง เทคนิคการเล่าเรื่อง รวมถึงข้อผิดพลาดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. จัดทำแผนการสอน พัฒนาแผนการจัดการเรียนรู้ 6 แผน ครอบคลุมคำนิยาม ประเภท โครงสร้าง ความหมายพื้นฐาน ความหมายขยายความ และข้อผิดพลาดของคำเสริมบอกทิศทาง พร้อมนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญประเมินความสอดคล้อง (IOC)
3. จัดทำเอกสารประกอบการสอน สังเคราะห์เนื้อหาจากวรรณกรรมที่ศึกษา พัฒนาเอกสารประกอบการสอนที่ครอบคลุมเนื้อหาหลัก พร้อมตัวอย่างประโยค และเรียบเรียงตามเทคนิคการเล่าเรื่องเพื่อเสริมความเข้าใจ
4. จัดทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์และแบบวัดความพึงพอใจ ออกแบบแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียน-หลังเรียน เน้นวัดความรู้ด้านความหมายและโครงสร้าง และพัฒนาแบบสอบถามวัดความพึงพอใจ โดยนำเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้อง (IOC)
5. ดำเนินการวิจัย ดำเนินการสอนและเก็บข้อมูลเป็นเวลา 6 สัปดาห์ โดยผู้เรียนเข้าร่วมกิจกรรม ได้แก่ การอธิบายไวยากรณ์ การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด การเล่าเรื่อง การแต่งเรื่อง และการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อน-หลังเรียน พร้อมตอบแบบสอบถามความพึงพอใจ
6. วิเคราะห์ข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงปริมาณตามวัตถุประสงค์ข้อ 1 และ 3 และใช้สถิติเชิงปริมาณร่วมกับสถิติพรรณนาในวัตถุประสงค์ข้อ 2
7. สรุปและอภิปรายผล สรุปผลการวิจัย และอภิปรายข้อค้นพบเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการเล่าเรื่องในการสอนเรื่องคำเสริมบอกทิศทาง

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยนี้แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนจากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนและหลังเรียน โดยคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าร้อยละ เพื่อนำมาเปรียบเทียบความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ ทั้งนี้ ใช้สถิติ T-Test dependent เพื่อตรวจสอบว่าคะแนนก่อนและหลังเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญหรือไม่

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์จากแบบทดสอบ โดยนับจำนวนข้อผิดพลาดและร้อยละที่พบในแต่ละข้อ ด้าน และโดยรวม เพื่อระบุข้อผิดพลาดที่พบ และนำเสนอประโยคที่ถูกต้อง พร้อมวิเคราะห์สาเหตุของข้อผิดพลาด และเสนอแนวทางปรับปรุงแก้ไข

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ผลจากแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยคำนวณค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของแต่ละข้อ ด้าน และโดยรวม เพื่อสรุประดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อวิธีการเรียนการสอนที่ใช้ในการวิจัยนี้

ผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์จีน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนและหลังเรียน

ตารางที่ 1 คะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

รายการประเมิน	คะแนนเต็ม	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนหลังเรียน		ร้อยละ ความก้าวหน้า
		$\bar{x}$	ร้อยละ	$\bar{x}$	ร้อยละ	
ด้านโครงสร้าง						
โครงสร้างทั่วไป	6	3.87	64.54	4.68	78.02	13.48
โครงสร้างกรณีเป็น 离合词	3	0.38	12.77	1.62	53.90	41.13
โครงสร้างกรณีมีสถานที่	3	1.06	35.46	2.11	70.21	34.75
โครงสร้างที่มี“把”字句	3	1.85	61.70	2.30	76.60	14.89
สรุปด้านโครงสร้าง	15	7.17	47.80	10.70	71.35	23.55
ด้านความหมาย						
ความหมายพื้นฐาน	8	5.79	72.34	7.04	88.03	15.69
ความหมายขยายความ	27	10.62	39.32	20.98	77.70	38.38
สรุปด้านความหมาย	35	16.40	46.87	28.02	80.06	33.19
รวม	50	23.57	47.15	38.72	77.45	30.30

จากข้อมูลในตารางที่ 1 พบว่า นักศึกษามีพัฒนาการที่ชัดเจนในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวม โดยมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 23.57 คะแนน (47.15%) ก่อนเรียน เป็น 38.72 คะแนน (77.45%) หลังเรียน เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม 50 คะแนน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงร้อยละความก้าวหน้า 30.30%

เมื่อพิจารณาผลการเรียนรู้ในแต่ละด้าน พบว่านักศึกษามีพัฒนาการในทั้งสองด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้าง และด้านความหมาย โดยด้านโครงสร้างมีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 7.17 คะแนน (47.80%) เป็น 10.70 คะแนน (71.35%) เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม 15 คะแนน คิดเป็นร้อยละความก้าวหน้า 23.55% ส่วนด้านความหมาย มีคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นจาก 16.40 คะแนน (46.87%) เป็น 28.02 คะแนน (80.06%) เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม 35 คะแนน คิดเป็นร้อยละความก้าวหน้า 33.19%

ในการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ในรายข้อ พบว่ามีประเด็นที่น่าสนใจและโดดเด่นหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของการสร้างคำกริยาแยกส่วน (离合词) ซึ่งมีร้อยละความก้าวหน้าสูงถึง 41.13% (ก่อนเรียน 12.77%, หลังเรียน 53.90%) และความหมายขยายความ ซึ่งมีพัฒนาการอย่างชัดเจนที่ 38.38% (ก่อนเรียน 39.32%, หลังเรียน 77.70%) นอกจากนี้ โครงสร้างที่มีสถานที่ ก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่แสดงให้เห็นถึงพัฒนาการที่น่าสนใจ โดยมีร้อยละความก้าวหน้าอยู่ที่ 34.75% (ก่อนเรียน 35.46%, หลังเรียน 70.21%)

โดยสรุป ผลการศึกษาแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีพัฒนาการที่ชัดเจนในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยโดยรวมเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทั้งในด้านโครงสร้างและด้านความหมาย โดยเฉพาะในโครงสร้าง คำกริยาแยกส่วนและความหมายขยายความ ซึ่งมีอัตราความก้าวหน้าสูงสุด การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของกระบวนการเรียนรู้ที่ส่งเสริมความเข้าใจและการใช้ภาษาของนักศึกษา

ตารางที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียน เรื่อง คำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง ด้วยสถิติ T-Test dependent

รายการประเมิน	คะแนนก่อนหลังเรียน	$\bar{x}$	ค่าเฉลี่ยผลต่าง	t	df	P (Sig. 1-tailed)
ด้านโครงสร้าง						
โครงสร้างทั่วไป	ก่อน	3.87	0.81	3.564	46	0.0005
	หลัง	4.68				
โครงสร้างกรณีเป็น 离合词	ก่อน	0.38	1.23	7.925	46	.000
	หลัง	1.62				
โครงสร้างกรณีมีสถานที่	ก่อน	1.06	1.04	5.638	46	.000
	หลัง	2.11				
โครงสร้างที่มี“把”字句	ก่อน	1.85	0.45	2.837	46	0.0035
	หลัง	2.30				
สรุปด้านโครงสร้าง	ก่อน	7.17	3.53	7.850	46	.000
	หลัง	10.70				
ด้านความหมาย						
ความหมายพื้นฐาน	ก่อน	5.79	1.26	3.279	46	0.001
	หลัง	7.04				
ความหมายขยายความ	ก่อน	10.62	10.36	9.358	46	.000
	หลัง	20.98				
สรุปด้านความหมาย	ก่อน	16.40	11.62	8.827	46	.000
	หลัง	28.02				
รวม	ก่อน	23.57	15.15	9.423	46	.000
	หลัง	38.72				

จากตารางที่ 2 พบว่า นักศึกษามีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมเพิ่มสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านโครงสร้างและด้านความหมายเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05 เช่นกัน

เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า โครงสร้างทั่วไป โครงสร้างกรณีเป็นคำกริยาแยกส่วน (离合词) โครงสร้างกรณีมีสถานที่ โครงสร้างที่มี“把”字句 รวมถึงความหมายพื้นฐานและความหมายขยายความ ต่างก็มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับน้อยกว่า 0.05

จากผลการวิจัยสามารถสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ไม่ว่าจะ เป็นในภาพรวม รายด้าน หรือรายข้อ โดยมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่น้อยกว่า 0.05

เมื่อพิจารณาข้อมูลจากตารางที่ 1 และตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งสอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง โดยคะแนนหลังเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาหลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

แม้ว่าผลการเรียนรู้ของนักศึกษาจะดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหลังการเรียนรู้อยู่ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง แต่ยังคงพบข้อผิดพลาดบางประการ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงอุปสรรคหรือปัญหาที่ผู้เรียนยังเผชิญอยู่ งานวิจัยนี้จึงทำการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดโดยจำแนกประเภทของข้อผิดพลาด ศึกษาสาเหตุ และเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหา

ในการคัดเลือกตัวอย่างข้อผิดพลาด ผู้วิจัยใช้เกณฑ์อัตราความผิดพลาดของแต่ละข้อที่ 15% ขึ้นไป (คิดเป็นนักศึกษาตอบผิดในข้อนี้อย่างน้อย 7 คน จากทั้งหมด 47 คน) เพื่อให้สามารถระบุแนวโน้มของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นอย่างชัดเจน และหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดที่เกิดจากปัจจัยเฉพาะบุคคล

ตารางที่ 3 ตัวอย่างข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ จำนวนครั้งที่พบและร้อยละของข้อผิดพลาด หลังเรียนคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างประโยคผิด	จำนวนครั้งที่พบ	ร้อยละที่พบ
1. ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างไวยากรณ์			
1.1 การวาง 离合词 ผิดตำแหน่ง	*他一到家就洗澡起来。	14	21.88
	*他生气起来能吓人。	7	10.94
รวมการวาง 离合词 ผิดตำแหน่ง		21	32.81
1.2 การวางคำบอกสถานที่ผิดตำแหน่ง	*上课铃响了，同学们匆忙地跑教室进去。	14	21.88
	*登山者一步一步地爬上去山顶。	12	18.75
รวมการวางคำบอกสถานที่ผิดตำแหน่ง		26	40.63
1.3 การวางคำเสริมบอกทิศทางกับคำกริยาผิดตำแหน่ง	*他把行李上去搬了。	10	15.63
	*他要把水果下来摘。	7	10.94
รวมการวางคำเสริมบอกทิศทางกับคำกริยาผิดตำแหน่ง		17	26.56
สรุปข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างไวยากรณ์		64	29.77
2. ข้อผิดพลาดด้านความหมาย			
2.1 การใช้คำเสริมบอกทิศทางผิดลักษณะการเคลื่อนที่	*你坐过去，我给你看个东西。	7	4.64
	*他拿着文件走出办公室，准备开始一天的工作。	7	4.64

ประเภทข้อผิดพลาด	ตัวอย่างประโยคผิด	จำนวนครั้งที่พบ	ร้อยละที่พบ
	*小朋友蹦蹦跳跳走下舞台，准备表演节目。	7	4.64
	*这页内容读完，把书翻过来开始新的章节。	12	7.95
รวมการใช้คำเสริมบอกทิศทางผิดลักษณะการเคลื่อนที่		33	21.85
2.2 การเลือกใช้คำผิดความหมาย	*请同学们离开教室时关上窗户。	10	6.62
	*光线太刺眼，她赶紧闭下了眼睛。	15	9.93
	*雨停了，把伞收下去吧。	19	12.58
	*这页内容读完，把书翻起来开始新的章节。	18	11.92
	*别紧张，你说上去。	7	4.64
	*别紧张，你说下来。	14	9.27
	*不要放弃，要坚持下来。	7	4.64
	*你学了这么久，能坚持过来真不容易。	7	4.64
	*我好像在哪儿见过他，怎么想不出来呢。	7	4.64
	*他对工作的兴趣渐渐谈了出去。	7	4.64
	*再热上去我就要热死了。	7	4.64
รวมการเลือกใช้คำผิดความหมาย		118	78.15
สรุปข้อผิดพลาดด้านความหมาย		151	70.23
รวมข้อผิดพลาดทั้งหมด		215	100

จากตารางที่ 3 พบว่านักศึกษายังคงมีข้อผิดพลาดในการใช้คำเสริมบอกทิศทาง โดยข้อผิดพลาดส่วนใหญ่ (70.23%) เกี่ยวข้องกับความหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกใช้คำผิดความหมายหรือไม่เหมาะสมกับบริบท (78.15%) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสับสนในการเลือกใช้คำเสริมบอกทิศทางให้สอดคล้องกับความหมายที่ต้องการสื่อสาร

การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในแต่ละประเภท

1. ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างไวยากรณ์

1.1 การวางคำกริยาแยกส่วน (离合词) ผิดตำแหน่ง เนื่องจากคำกริยาแยกส่วนต้องถูกแยกและวางไว้ระหว่างคำเสริมบอกทิศทางตัวแรกและตัวที่สอง เช่น

- 1) *他一到家就洗澡起来。ควรแก้ไขเป็น 他一到家就洗起澡来。
- 2) *他生气起来能吓人。ควรแก้ไขเป็น 他生气起来能吓人。

1.2 การวางคำบอกสถานที่ผิดตำแหน่ง จะต้องวางคำบอกสถานที่ไว้หน้าคำเสริมบอกทิศทาง 来 หรือ 去

- 1) *上课铃响了，同学们匆忙地跑教室进去。ควรแก้ไขเป็น 上课铃响了，同学们匆忙地跑进教室去。
- 2) *登山者一步一步地爬上去山顶。ควรแก้ไขเป็น 登山者一步一步地爬上山顶去。

1.3 การวางคำเสริมบอกทิศทางกับคำกริยาผิดตำแหน่ง คำเสริมบอกทิศทางจะต้องวางไว้หลังคำกริยา

- 1) *他把行李上去搬了。ควรแก้ไขเป็น 他把行李搬上去了。
- 2) *他要把水果下来摘。ควรแก้ไขเป็น 他要把水果摘下来。

2. ข้อผิดพลาดด้านความหมาย

2.1 การใช้คำเสริมบอกทิศทางผิดลักษณะการเคลื่อนที่ บอกทิศทางผิดระหว่างการเข้าหาหรือออกจากจากผู้พูด หรือระหว่างตำแหน่งเดิมกับตำแหน่งใหม่ที่เคลื่อนย้ายไป เช่น

- 1) *你坐过去, 我给你看个东西。ควรแก้ไขเป็น 你坐过来, 我给你看个东西。
- 2) *他拿着文件走出办公室, 准备开始一天的工作。ควรแก้ไขเป็น 他拿着文件走进办公室, 准备开始一天的工作。
- 3) *小朋友蹦蹦跳跳走下舞台, 准备表演节目。ควรแก้ไขเป็น 小朋友蹦蹦跳跳走上舞台, 准备表演节目。
- 4) *这页内容读完, 把书翻过来开始新的章节。ควรแก้ไขเป็น 这页内容读完, 把书翻过去开始新的章节。

2.2 การเลือกใช้คำผิดความหมาย ใช้คำที่มีความหมายไม่ตรงกับบริบท เช่น

- 1) *请同学们离开教室时关上窗户。ควรแก้ไขเป็น 请同学们离开教室时关上窗户。
- 2) *光线太刺眼, 她赶紧闭下了眼睛。ควรแก้ไขเป็น 光线太刺眼, 她赶紧闭上了眼睛。
- 3) *雨停了, 把伞收下去吧。ควรแก้ไขเป็น 雨停了, 把伞收起来吧。
- 4) *这页内容读完, 把书翻起来开始新的章节。ควรแก้ไขเป็น 这页内容读完, 把书翻过去开始新的章节。
- 5) *别紧张, 你说上去。ควรแก้ไขเป็น 别紧张, 你说下去。
- 6) *别紧张, 你说下来。ควรแก้ไขเป็น 别紧张, 你说下去。
- 7) *不要放弃, 要坚持下来。ควรแก้ไขเป็น 不要放弃, 要坚持下去。
- 8) *你学了这么久, 能坚持过来真不容易。ควรแก้ไขเป็น 你学了这么久, 能坚持下来真不容易。
- 9) *我好像在哪儿见过他, 怎么想不出来呢。ควรแก้ไขเป็น 我好像在哪儿见过他, 怎么想不起来呢。
- 10) *他对工作的兴趣渐渐谈了出去。ควรแก้ไขเป็น 他对工作的兴趣渐渐谈了下去。
- 11) *再热上去我就要热死了。ควรแก้ไขเป็น 再热下去我就要热死了。

แม้ว่าจะยังพบข้อผิดพลาดอยู่บ้าง แต่จากการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า เทคนิคการเล่าเรื่องส่งผลเชิงบวกต่อประสิทธิภาพการเรียนรู้ ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลงหลังการเรียนรู้เรื่องคำเสริมบอกทิศทาง ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ว่าผู้เรียนจะมีข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ลดลงหลังการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

ตารางที่ 4 ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับ
ด้านความพึงพอใจต่อผู้สอน				
1. วิทยากรถ่ายทอดความรู้ได้ชัดเจน	4.68	0.56	มากที่สุด	5
2. อธิบายเนื้อหาได้ละเอียดและเข้าใจง่าย	4.57	0.54	มากที่สุด	7
3. มีการยกตัวอย่างที่ช่วยให้เห็นภาพชัดเจน	4.79	0.55	มากที่สุด	2
4. อธิบายครบถ้วนทั้งนิยาม ชนิด ความหมาย และโครงสร้าง	4.70	0.59	มากที่สุด	4

รายการประเมิน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	ลำดับ
5. มีการยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบบ่อย	4.43	1.02	มาก	5
6. วิทยากรตอบข้อซักถามได้ชัดเจนและครอบคลุม	4.81	0.40	มากที่สุด	1
7. เวลาในการเรียนเหมาะสมกับเนื้อหา	4.60	0.50	มากที่สุด	6
8. มีการใช้สื่อการสอนที่หลากหลาย	4.72	0.45	มากที่สุด	3
สรุปด้านความพึงพอใจต่อวิทยากร	4.66	0.44	มากที่สุด	
ด้านความพึงพอใจต่อเนื้อหา				
1. เนื้อหามีความละเอียด ครอบคลุมทั้งนิยาม ชนิด ความหมาย โครงสร้าง และตัวอย่างข้อผิดพลาด	4.72	0.45	มากที่สุด	4
2. เนื้อหามีความยาก-ง่ายเหมาะสมกับผู้เรียน	4.53	0.62	มากที่สุด	7
3. มีตัวอย่างประกอบที่ชัดเจนและหลากหลาย	4.68	0.56	มากที่สุด	6
4. เนื้อหามีความน่าสนใจและช่วยให้เกิดการเรียนรู้	4.81	0.40	มากที่สุด	2
5. เนื้อหามีความทันสมัยและตรงกับการใช้ภาษาจริงในชีวิตประจำวัน	4.83	0.48	มากที่สุด	1
6. มีการอธิบายการใช้คำเสริมบอกทิศทางในบริบทที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน	4.70	0.46	มากที่สุด	5
7. เนื้อหาสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้จริง	4.77	0.52	มากที่สุด	3
สรุปด้านความพึงพอใจต่อเนื้อหา	4.72	0.37	มากที่สุด	
ด้านความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่าเรื่อง				
1. เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยเพิ่มความน่าสนใจ	4.60	0.58	มากที่สุด	4
2. เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยเพิ่มความจำให้แม่นยำขึ้น	4.60	0.65	มากที่สุด	5
3. เทคนิคการเล่าเรื่องทำให้การเรียนรู้สนุกสนานและผ่อนคลาย	4.53	0.75	มากที่สุด	6
4. เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยให้เข้าใจบริบทของคำเสริมบอกทิศทางได้ดีขึ้น	4.72	0.54	มากที่สุด	1
5. กิจกรรมการเล่าเรื่องช่วยสร้างความมั่นใจให้ผู้เรียน	4.68	0.47	มากที่สุด	2
6. ความพึงพอใจโดยรวมต่อการเรียนด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง	4.66	0.64	มากที่สุด	3
สรุปด้านความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่าเรื่อง	4.63	0.52	มากที่สุด	
รวม	4.67	0.41	มากที่สุด	

จากตารางที่ 4 พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องในภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.67, S.D. = 0.41)

เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดในทุกด้าน ได้แก่ ความพึงพอใจต่อผู้สอน (ค่าเฉลี่ย 4.66, S.D. = 0.44), ความพึงพอใจต่อเนื้อหา (ค่าเฉลี่ย 4.72, S.D. = 0.37) และความพึงพอใจต่อเทคนิคการเล่าเรื่อง (ค่าเฉลี่ย 4.63, S.D. = 0.52)

ทั้งนี้ เมื่อวิเคราะห์ในระดับรายข้อ พบว่ารายการประเมินทั้งหมดอยู่ในระดับมากที่สุด ยกเว้นรายการ “มีการยกตัวอย่างข้อผิดพลาดที่พบบ่อย” ซึ่งอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.43, S.D. = 1.02) ค่า S.D. ที่สูงกว่าปกตินี้สะท้อนว่านักศึกษามีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมาก นักศึกษาบางส่วนอาจมองว่าการยกตัวอย่างข้อผิดพลาดมีความชัดเจนและเพียงพอแล้ว ในขณะที่บางกลุ่มอาจรู้สึกว่ายังมีตัวอย่างไม่ครอบคลุมหรือตรงกับปัญหาของตน ทั้งนี้ ความแตกต่างดังกล่าวอาจมีสาเหตุมาจากพื้นฐานความรู้ ประสบการณ์ หรือความคาดหวังที่ไม่เหมือนกันของ

ผู้เรียน ส่งผลให้การประเมินมีการกระจายตัวสูง อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความแตกต่างในระดับรายบุคคล แต่ผลการประเมินโดยรวมยังคงสะท้อนให้เห็นถึงความพึงพอใจในระดับมากที่สุด

ผลการวิเคราะห์นี้สอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัยที่ว่าผู้เรียนจะมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องในระดับพึงพอใจมากขึ้นไป (ค่าเฉลี่ย 3.50 ขึ้นไป) ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคดังกล่าว

อภิปรายผลการวิจัย

1. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ไวยากรณ์จีน เรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องก่อนและหลังเรียน

ผลการศึกษาพบว่า การเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ โดยมีร้อยละความก้าวหน้าอยู่ที่ 30.30 และระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ต่ำกว่า 0.05 เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยให้นักศึกษาเข้าใจโครงสร้างไวยากรณ์ผ่านบริบทของสถานการณ์จริง อีกทั้งการแต่งและเล่าเรื่องในชั้นเรียน ยังเอื้อให้ผู้เรียนเชื่อมโยงคำศัพท์และไวยากรณ์เข้ากับประสบการณ์ในชีวิตประจำวัน ส่งผลให้การเรียนมีชีวิตชีวา น่าสนใจ และสนุกสนานยิ่งขึ้น ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้นด้วยเช่นกัน

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Haven (2007) ที่อธิบายว่าการนำเทคนิคการเล่าเรื่องมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนเป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการกระตุ้นความสนใจผู้เรียน และช่วยให้การเรียนรู้มีประสิทธิภาพมากขึ้น นอกจากนี้ Nguyen et al. (2014) ในงานวิจัยเรื่อง Storytelling in Teaching Chinese as a Second/Foreign Language ยังพบว่า เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการใช้ภาษาจีนอย่างเป็นธรรมชาติ และช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจเนื้อหาที่ยากได้ง่ายขึ้นผ่านบริบทของเรื่องราวที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง

งานวิจัยในประเทศไทยโดย นาโชค บุตรน้ำเพชร (2564) เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่อง ยังชี้ให้เห็นว่า การใช้เทคนิคการสร้างเรื่องและเล่าเรื่องร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาจีนและความพึงพอใจของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายได้อย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

ดังนั้น ผลการวิจัยครั้งนี้จึงสอดคล้องกับแนวคิดและผลการศึกษาที่ผ่านมาอย่างชัดเจน และยืนยันได้ว่า เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการจัดการเรียนการสอนไวยากรณ์จีน โดยเฉพาะหัวข้อที่มีความซับซ้อนอย่างคำเสริมบอกทิศทาง

2. การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดทางไวยากรณ์ของนักศึกษาหลังการเรียนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

แม้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะดีขึ้น ข้อผิดพลาดที่พบลดน้อยลง แต่จากผลการวิเคราะห์แสดงให้เห็นว่า นักศึกษายังคงมีปัญหาในการใช้คำเสริมบอกทิศทาง ทั้งในด้านโครงสร้างไวยากรณ์และความหมาย ข้อผิดพลาดเหล่านี้สามารถอธิบายได้ด้วยปัจจัยหลายประการ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาเดิม เช่น งานวิจัยของ Zhang (2015) และ Chen (2005) รวมถึง Wang (2010) ที่ศึกษาและวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักศึกษาไทยในการใช้คำเสริมบอกทิศทาง พบว่าปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ข้อผิดพลาด คืออิทธิพลของภาษาแม่ และอิทธิพลของภาษาที่เรียน

1. อิทธิพลของภาษาแม่ นักศึกษามักใช้โครงสร้างไวยากรณ์ตามแบบภาษาไทย เช่น การเรียงลำดับคำผิด โดยวางตำแหน่งของสถานที่ไว้ท้ายประโยค ซึ่งเป็นลักษณะของภาษาไทย เช่น *登山者一步一步地爬上去山顶。 นอกจากนี้ การแปลตรงตัวยังนำไปสู่การเลือกใช้คำผิดความหมาย เช่น *光线太刺眼，她赶紧闭下了眼睛。

2. อิทธิพลของภาษาที่เรียน นักศึกษามีความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนเกี่ยวกับคำกริยาแยกส่วน (离合词) เช่น *他一到家就洗澡起来。หรือ *他生气起来能吓人。เข้าใจผิดว่า 洗澡 หรือ 生气 เป็นกริยาปกติสามารถวางคำเสริมบอกทิศทางไว้ข้างหลังได้ นักศึกษายังคุ้นเคยกับโครงสร้างไวยากรณ์ที่ระบุทิศทางหรือจุดหมายก่อน แล้วตามด้วยการกระทำ เช่น 我向你跑过去。อาจทำให้เกิดข้อผิดพลาด เช่น *上课铃响了, 同学们匆忙地跑教室进去。นอกจากนี้ยังรวมถึงเข้าใจผิดเกี่ยวกับความหมาย 起来 ที่ใช้บอกการเริ่มต้น เช่น *这页内容读完, 把书翻起来开始新的章节。โดยเข้าใจผิดว่า "พลิกหน้ากระดาษ" เป็นการเริ่มต้นใหม่

อิทธิพลจากภาษาแม่และภาษาที่เรียนจึงเป็นสาเหตุสำคัญของข้อผิดพลาด โดยผู้เรียนอาจไม่สามารถแยกแยะได้ เนื่องจากมีความคล้ายคลึงกับภาษาแม่และกฎไวยากรณ์อื่น ๆ ในภาษาจีนเอง

ดังนั้น แม้ว่าจะใช้เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นเครื่องมือช่วยในการเรียนการสอน แต่ข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลภาษาแม่และอิทธิพลของภาษาที่เรียนยังคงเป็นอุปสรรคที่ต้องได้รับการแก้ไขอย่างต่อเนื่อง

3. ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทางด้วยเทคนิคการเล่าเรื่อง

จากการวิเคราะห์ พบว่านักศึกษามีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องในระดับมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.67, S.D. = 0.41) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานของการวิจัย และสนับสนุนแนวคิดที่ว่าเทคนิคการเล่าเรื่องช่วยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกสนาน และกระตุ้นความสนใจได้ (Mello, 2001) อีกทั้งกิจกรรมการเล่าเรื่อง ยังช่วยให้เพิ่มความมั่นใจในการพูดภาษา และสร้างการเชื่อมโยงทางสังคมในห้องเรียน (Abrahamson, 1998)

ในบริบทของการเรียนการสอน พบว่า การใช้เทคนิคการเล่าเรื่องช่วยให้นักศึกษาได้ฝึกใช้ภาษาจีนในสถานการณ์สมจริง เพิ่มความมั่นใจในการสื่อสาร เสริมสร้างความสัมพันธ์ในห้องเรียน และช่วยลดความกังวลในการใช้ภาษา ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ และส่งผลให้ผู้เรียนมีความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนการสอนโดยรวม

นอกจากนี้ ผลการวิจัยยังสอดคล้องกับการศึกษาของ นาโชค บุตรน้ำเพชร (2564) ที่พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจในระดับมากที่สุดต่อรูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือ และเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่อง โดยเฉพาะในด้านความสนุกสนานในการเรียนและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่าเทคนิคการเล่าเรื่อง ซึ่งรวมถึงการสร้างเรื่องสามารถช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี กระตุ้นความสนใจของผู้เรียน และส่งเสริมทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

โดยสรุป ผลการวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า เทคนิคการเล่าเรื่องเป็นแนวทางที่มีศักยภาพในการพัฒนาการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องคำเสริมบอกทิศทางซึ่งมีความซับซ้อนและเป็นที่ท้าทายสำหรับผู้เรียน อย่างไรก็ตาม การแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่และภาษาที่เรียนยังคงเป็นสิ่งที่ต้องให้ความสำคัญในการออกแบบการเรียนการสอนในอนาคต

องค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัย

งานวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่า เทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความเข้าใจและการใช้งานคำเสริมบอกทิศทางในภาษาจีน โดยองค์ความรู้ใหม่ที่ได้จากการวิจัยนี้คือ การเล่าเรื่องไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจโครงสร้างและความหมายของคำเสริมบอกทิศทางเท่านั้น แต่ยังส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ที่มีความหมายผ่านการสร้างบริบทที่เชื่อมโยงกับประสบการณ์ส่วนตัวหรือจินตนาการของผู้เรียน

ข้อดีของเทคนิคการเล่าเรื่องในการจัดการเรียนการสอนในงานวิจัยนี้ ได้แก่

1. เสริมสร้างการเรียนรู้เชิงความหมาย ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ใหม่เข้ากับประสบการณ์หรือความรู้เดิม ผ่านการสร้างและเล่าเรื่องที่มีเนื้อหาสอดคล้องกับสถานการณ์จริง
 2. พัฒนาทักษะการสื่อสาร การเล่าเรื่องหน้าชั้นเรียนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกพูดภาษาจีนอย่างมั่นใจในบริบทที่สมจริง
 3. กระตุ้นการมีส่วนร่วม ลักษณะของกิจกรรมการเล่าเรื่องที่เน้นการแสดงออกอย่างสร้างสรรค์ ทำให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้
 4. สร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี การแลกเปลี่ยนเรื่องราวและประสบการณ์ในชั้นเรียนช่วยสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวก ลดความกังวลในการใช้ภาษา และทำให้บรรยากาศการเรียนรู้มีชีวิตชีวา
 5. ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการเลือกใช้ภาษา ผู้เรียนต้องเลือกใช้คำเสริมบอกทิศทางให้เหมาะสมกับบริบทของเรื่องที่เล่า ซึ่งช่วยฝึกทักษะการวิเคราะห์ภาษาและการใช้ภาษาตามสถานการณ์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ
- กระบวนการสร้างเรื่องราวยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้สำรวจความหมายและรูปแบบการใช้คำเสริมบอกทิศทางในสถานการณ์ที่หลากหลาย เข้าใจถึงความแตกต่างและความเหมาะสมในการเลือกใช้คำในแต่ละบริบทอย่างลึกซึ้ง ทั้งยังส่งเสริมให้เกิดทักษะการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเหมาะสมตามสภาพการณ์จริงอีกด้วย

สรุป

การวิจัยนี้ชี้ให้เห็นว่าเทคนิคการเล่าเรื่อง เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความเข้าใจและการใช้งานคำเสริมบอกทิศทางในภาษาจีน โดยส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05

ข้อค้นพบที่สำคัญคือ เทคนิคการเล่าเรื่องซึ่งผู้สอนนำเสนอผ่านการอธิบายตัวละคร เหตุการณ์ สถานที่ และการเคลื่อนไหว และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนสร้างเรื่องราวของตนเอง โดยเน้นการใช้คำเสริมบอกทิศทางอย่างเหมาะสมในเนื้อเรื่อง มีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจบริบทการใช้งาน ทั้งยังเชื่อมโยงการเรียนรู้เข้ากับประสบการณ์ส่วนตัวหรือจินตนาการได้อย่างเป็นธรรมชาติ ส่งผลให้เกิดความเข้าใจความหมายและการใช้งานคำเสริมบอกทิศทางได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ การให้ผู้เรียนได้เล่าเรื่องยังมีส่วนช่วยพัฒนาทักษะการสื่อสาร เพิ่มความมั่นใจในการใช้ภาษา และสร้างปฏิสัมพันธ์เชิงบวกในห้องเรียน แม้ว่าจะยังพบข้อผิดพลาดในการใช้งาน ทั้งในด้านโครงสร้างและความหมายจากอิทธิพลของภาษาแม่และภาษาที่เรียน แต่โดยรวมแล้ว นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ด้วยเทคนิคการเล่าเรื่องในระดับมากที่สุด

จากผลการวิจัยดังกล่าว จึงสามารถเสนอแนะให้มีการนำเทคนิคการเล่าเรื่องมาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอนไวยากรณ์ภาษาจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนของคำเสริมบอกทิศทาง เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมาย พัฒนาทักษะการสื่อสาร และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์และมีส่วนร่วมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการวิจัยที่แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพของเทคนิคการเล่าเรื่องในการส่งเสริมการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาจีนเรื่องคำเสริมบอกทิศทาง และข้อจำกัดที่ยังคงพบข้อผิดพลาดในการใช้งาน หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิ สถาบันอุดมศึกษา คณะหรือสาขาวิชาภาษาจีน โรงเรียนในหมวดรายวิชาภาษาจีน สถาบันสอนภาษา และหน่วยงานด้านการพัฒนาทักษะภาษาต่าง ๆ ควรดำเนินการดังนี้

1. ส่งเสริมการบูรณาการเทคนิคการเล่าเรื่อง สนับสนุนให้ผู้สอนนำเทคนิคนี้มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน โดยเฉพาะในส่วนของคำเสริมบอกทิศทาง เพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีความหมาย พัฒนาทักษะการสื่อสาร และสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่สร้างสรรค์

2. พัฒนาสื่อการเรียนรู้ที่เน้นการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างโครงสร้างไวยากรณ์ภาษาไทยกับภาษาจีน รวมถึงไวยากรณ์อื่นที่คล้ายคลึงกันในภาษาจีน เพื่อช่วยลดข้อผิดพลาดที่เกิดจากอิทธิพลของภาษาแม่ และภาษาที่เรียน

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เพื่อต่อยอดจากผลการวิจัยนี้และขยายขอบเขตความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนการสอนคำเสริมบอกทิศทาง มีข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

1. เปรียบเทียบประสิทธิภาพของเทคนิคการเล่าเรื่องกับวิธีการสอนอื่นๆ เช่น การเรียนรู้แบบเน้นภารกิจ (TBL) หรือการเรียนรู้แบบใช้ปัญหาเป็นฐาน (PBL)

2. ศึกษาผลของการเรียนรู้ในระยะยาว เพื่อประเมินความคงทนของความรู้และทักษะในการใช้คำเสริมบอกทิศทางหลังจากผ่านไปช่วงเวลาหนึ่ง เช่น 3 เดือน 6 เดือน หรือ 1 ปี

เอกสารอ้างอิง

- นพพล จันทรกระจ่างแจ้ง. (2562). การศึกษาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดและปัญหาการสอนไวยากรณ์ภาษาจีนหน่วยคำเสริมกริยาของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกศิลป์-ภาษาจีน. *Suan Sunandha Asian Social Science*, 13(1), 64-77. <https://so05.tci-thaijo.org/index.php/ssajournal/article/view/256643>
- นำโชค บุตรน้ำเพชร. (2564). การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนซ่อมเสริมแบบผสมผสานด้วยการเรียนรู้แบบร่วมมือและเทคนิคการสอนโดยการสร้างเรื่องเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเรียนรู้ภาษาจีน ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. *วารสารอิเล็กทรอนิกส์การเรียนรู้ทางไกลเชิงนวัตกรรม*, 11(1), 52-67. <https://so01.tci-thaijo.org/index.php/e-jodil/article/view/241194>
- Abrahamson, D. (1998). Storytelling as a vehicle for language acquisition. *TESOL Journal*, 7(5), 4-9.
- Chen C. (2005). *An analysis of Thai students' errors in learning Chinese directional complement* [Unpublished master's thesis]. Yunnan Normal University.
- Haven, K. (2007). *Story proof: The science behind the startling power of story*. Libraries Unlimited.
- Mello, R. (2001). The power of storytelling: How oral narrative influences children's relationships in classrooms. *Early Childhood Education Journal*, 28(4), 241-247.
- Nguyen, K., Stanley, N., & Stanley, L. (2014). Storytelling in Teaching Chinese as a Second/Foreign Language. *Linguistics and Literature Studies*, 2(1), 29-38. <http://dx.doi.org/10.13189/lls.2014.020104>
- Wang, L. (2010). *A study of Thai students' errors in using Chinese directional complements*. Beijing Language and Culture University Press.
- Yang, Y. (2011). *Handbook of grammar teaching for international Chinese teachers*. Beijing Language and Culture University Press.
- Zhang, W. (2015). A study on the errors of using directional complements by Thai students learning Chinese. *Journal of Yunnan Normal University (International Chinese Teaching Series)*, 13(3), 67-78.